

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a JUDr. Terezy Matuškové, v právní věci

žalobkyně: **PAPENO 2 s.r.o., IČ: 28355377**
sídlem Bohuslava Martinů 802/9, 602 00 Brno
zastoupena advokátkou Mgr. Hedvikou Hartmanovou
sídlem Kaprova 15/11, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2025, č. j. 6971/25/5200-11432-709204,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Soud se v této věci zabýval otázkou, zda bylo trestní řízení vedené s jednatelem žalobkyně důvodem pro stavení běhu lhůty pro stanovení daně podle § 148 odst. 4 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád.

2. Žalobkyni byla rozhodnutím Energetického regulačního úřadu („ERÚ“) ze dne 30. 12. 2010, č. j. 14226-10/2010-ERU, udělena licence č. 111018198 k výrobě elektřiny na dobu 25 let, čímž jí vznikl nárok na garantovanou výkupní cenu elektřiny z fotovoltaických zdrojů uvedených do provozu v roce 2010. Na základě smlouvy elektřinu vykupovala a uvedenou cenu žalobkyni hradila společnost E.ON Energie, a. s.
3. Od roku 2015 bylo s bývalými jednatelem žalobkyně vedeno trestní řízení pro podezření z trestného činu podvodu v souvislosti se získáním uvedené licence. Usnesením Policie ČR ze dne 27. 4. 2015, č. j. OKFK-1193-348/TČ-2012-252300, byly jako výnos z trestné činnosti zajištěny prostředky na bankovních účtech žalobkyně vedených u Raiffeisenbank a. s. Usnesením Police ČR ze dne 28. 4. 2015, č. j. OKFK-1193-356/TČ-2012-252300, byla jako výnos z trestné činnosti zajištěna jiná majetková hodnota, a sice poměrná část finančních prostředků z budoucích pohledávek žalobkyně u společnosti E.ON Energie, a. s., v rozsahu částky, v níž výkupní cena garantovaná pro fotovoltaické elektrárny uvedené do provozu do 31. 10. 2010 převyšovala výkupní cenu garantovanou pro fotovoltaické elektrárny uvedené do provozu od 1. 1. 2011. Finanční prostředky na základě druhého usnesení Policie ČR byly ze strany společnosti E.ON Energie, a. s., odváděny na účet České národní banky („ČNB“) a byla zakázána jakákoliv dispozice s nimi.
4. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 4. 5. 2018, č. j. 1 T 2/2016-2678, uznal bývalé jednatele žalobkyně vinnými ze zvlášť závažného zločinu podvodu, kterého se dopustili tím, že při řízení o udělení licence k výrobě elektřiny podali žádost podloženou dokumenty, o nichž věděli, že jejich obsah neodpovídá reálnému stavu věci. Za toto jednání jim uložil tresty odnětí svobody, propadnutí části majetku a zákazu činnosti a dále podle § 101 odst. 2 písm. e) trestního zákoníku rozhodl o zabránění věci žalobkyně – peněžních prostředků zajištěných Policií ČR. Vrchní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 9. 10. 2019, č. j. 3 To 110/2018-2795, zrušil výroky o trestech a výrok o zabránění věci; o trestu pro obžalované pak sám nově rozhodl a ve vztahu k zabránění věci věc vrátil k dalšímu řízení Krajskému soudu v Brně z důvodu procesních vad. Výroky o vině a trestu tak nabyly právní moci 9. 10. 2019. Krajský soud v Brně poté o zabránění věci rozhodoval opakovaně – definitivně pak rozsudkem ze dne 17. 3. 2023, č. j. 1 T 2/2016-3567, jímž uložil zabránění věci žalobkyně – peněžních prostředků odvedených na účet ČNB ve výši 327 023 193,42 Kč.
5. V návaznosti na pravomocný trestní rozsudek obnovil ERÚ řízení o licenci a rozhodnutím ze dne 25. 3. 2022, č. j. 14226-56/2010-ERU, licenci žalobkyně č. 111018198 znovu udělil s účinností od právní moci rozhodnutí. Rozklad žalobkyně zamítla Rada ERÚ rozhodnutím ze dne 24. 1. 2023, č. j. 14226-69/2010-ERU, přičemž upřesnila, že účinky rozhodnutí v obnoveném řízení nastávají ode dne právní moci původního rozhodnutí o licenci ze dne 30. 12. 2010, č. j. 14226-10/2010-ERU.
6. Žalobkyni byla Finančním úřadem pro Jihomoravský kraj („správce daně“) na základě jí podaných řádných daňových přiznání stanovena daň z příjmu právnických osob za zdaňovací období 2015, 2016 a 2017. Žalobkyně přitom předmětem daně činila i výnosy zajištěné na základě usnesení Policie ČR. Následně podala žalobkyně dne 1. 9. 2023 za předmětná zdaňovací období dodatečná daňová přiznání, v nichž vykazovala výrazně nižší základy daně, a tudíž i nižší celkovou daňovou povinnost. Důvodem pro podání dodatečných daňových přiznání byla korekce výnosů na základě usnesení Policie ČR a výsledků trestního stíhání. Lhůta pro stanovení daně dle žalobkyně v těchto případech neuplynula, neboť její běh byl staven podle § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu.

7. Správce daně však dospěl k závěru, že lhůta pro stanovení daně za předmětná zdaňovací období již uplynula. Žalobkyně účtovala cenu elektřiny do výnosů v souladu s tehdy poskytnutou licencí a smlouvou uzavřenou s E.ON Energie, a. s. Daňové povinnosti za uvedená zdaňovací období tak byly stanoveny v souladu se skutkovým stavem. Trestní řízení tedy neřešilo otázku, která je nezbytná pro rozhodnutí ve věci. Správce daně proto jednotlivá řízení zastavil rozhodnutími ze dne 6. 10. 2023, č. j. 4224976/23/3001-51523-713198 (zdaňovací období 2015), č. j. 4224989/23/3001-51523-713198 (zdaňovací období 2016) a č. j. 4225001/23/3001-51523-713198 (zdaňovací období 2017).
8. Žalobkyně se proti rozhodnutím správce daně bránila odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 3. 2025, č. j. 6971/25/5200-11432-709204 („napadené rozhodnutí“), zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

9. Žalobkyně namítla, že žalovaný vykládá § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu příliš úzce – pro stavení běhu lhůty postačuje nezbytnost otázky řešené v řízení před soudem pro správné stanovení daně. V případě žalobkyně bylo trestní stíhání ukončeno pravomocnými rozsudky, kterými bylo rozhodnuto, že žalobkyni výnosy definitivně nenáleží. Žalobkyni byla zabavena část výkupní ceny, o kterou nikdy svůj majetek nezvětšila. Jelikož nebylo možné předjímat výsledky trestního řízení trvajícího od roku 2015 do roku 2023, bylo pro posouzení této otázky nezbytné počkat na jeho výsledek. Otázka projednávaná v trestním řízení tedy měla jednoznačný vztah k daňové povinnosti žalobkyně. Byla otázkou nezbytnou, jelikož bez projednání předmětných skutečností v trestním řízení nemohl správce daně dostát své povinnosti dle § 1 odst. 2 daňového řádu. Na podporu své argumentace žalobkyně poukázala též na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 5. 2018, č. j. 22 Af 13/2017-23, a Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 7 Afs 111/2018-29.
10. Žalovaný se dle mínění žalobkyně svým rozhodnutím odchyluje od stávající judikatury, podle níž je příjmem podléhajícím dani z příjmů zvýšení majetku daňového poplatníka. Musí se přitom jednat o příjem skutečný, a nikoliv pouze zdánlivý (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2023, č. j. 8 Afs 349/2021-60, 19. 1. 2023, č. j. 7 Afs 359/2021-54 a č. j. 7 Afs 360/2021-51). V případě žalobkyně se nejednalo o příjem skutečný, ale o snížení výsledku hospodaření v souvislosti s výsledkem trestního řízení. Žalobkyně o zabavenou částku nikdy nezvětšila svůj majetek.
11. Správce daně a žalovaný měli navíc v rámci jednotnosti správní praxe zohlednit předchozí rozhodnutí žalovaného, podle nějž je nárok žalobkyně na snížení daňové povinnosti oprávněný. V roce 2022 totiž podala žalobkyně ze stejných důvodů dodatečná daňová přiznání za zdaňovací období roku 2018, 2019 a 2020, na základě kterých jí byly daně vráceny rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 7. 2023, č. j. 25793/23/5200-11432.
12. Žalovaný konečně podle žalobkyně rovněž dostatečně neodůvodnil, proč na věc nedopadá § 148 odst. 4 písm. c) daňového řádu. K tomu dále odkázala na důvodovou zprávu k zákonu č. 267/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, s tím, že důvody pro stavení lhůty pro stanovení daně musí zásadně platit jak pro správce daně, tak pro daňový subjekt.
13. Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na napadené rozhodnutí a zopakoval v něm uvedenou argumentaci. V nynější věci nebyl výsledek trestního řízení otázkou nezbytnou, bez níž nebylo možné správně stanovit daň. Trestní soud nerozhodoval o tom, zda sporné příjmy mají či nemají být zahrnuty do příslušných daňových přiznání, nezabýval se tedy výší zdanitelných příjmů žalobkyně. Výsledek řízení proto nebyl nutným předpokladem pro rozhodnutí ve věci samé. Pro případ, kdy by měl mít výsledek řízení dopad do výše stanovené daně, existuje institut obnovy řízení. Na místě není ani aplikace § 148 odst. 4 písm. c) daňového řádu, jelikož se nejednalo o trestní stíhání pro daňový trestný čin. Orgány činné v trestním řízení nerozhodují o tom, co má být předmětem daně. Kompetence daňových a trestních orgánů jsou odlišné.
15. U dodatečných daňových přiznání za období 2018, 2019 a 2020 se také správce daně nejdříve zabýval otázkou, zda byla podána ve lhůtě pro stanovení daně. K posouzení věci z hmotněprávního hlediska mohl přistoupit až poté, co dospěl k závěru, že lhůta pro stanovení daně doposud neuplynula. Napadeným rozhodnutím se proto žalovaný od předchozího rozhodnutí nijak neodchýlil. V předmětném případě totiž nejde o posouzení hmotněprávního nároku, ale o posouzení procesní otázky, zda byla žalobkyně oprávněna podat dodatečné daňové přiznání na daň nižší.
16. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná.

IV. Posouzení věci

17. Důkazy připojené žalobkyní k žalobě soud neprováděl, neboť byly obsahem správního spisu, jímž se v soudním řízení správním dokazování zásadně neprovádí. Soud k tomu neshledal důvod ani v této věci.
18. Žaloba **není** důvodná.
19. Podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu správce daně řízení rozhodnutím zastaví, jestliže nelze v řízení pokračovat z důvodů, které stanoví zákon.
20. Podle § 141 odst. 1 daňového řádu zjistí-li daňový subjekt, že daň má být vyšší než poslední známá daň, je povinen podat do konce měsíce následujícího po měsíci, ve kterém to zjistil, dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování a ve stejné lhůtě rozdílnou částku uhradit. Tato povinnost trvá, pokud běží lhůta pro stanovení daně. Poslední známá daň je výsledná daň, jak byla správcem daně dosud pravomocně stanovena v dosavadním průběhu daňového řízení o této dani. Podle odst. 2 téhož ustanovení je daňový subjekt oprávněn ve lhůtě podle odstavce 1 podat dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování na daň nižší, než je poslední známá daň, jestliže daň byla pravomocně stanovena v nesprávné výši; v tomto dodatečném daňovém přiznání nebo dodatečném vyúčtování nelze namítat vady postupu správce daně.
21. Podle § 148 odst. 1 daňového řádu nelze daň stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.
22. Podle § 148 odst. 4 daňového řádu lhůta pro stanovení daně neběží mj. po dobu b) řízení o otázce, o níž je příslušný rozhodnout soud a která je nezbytná pro správné stanovení daně, c) trestního stíhání pro daňový trestný čin související s touto daní.

23. Lhůta pro stanovení daně je lhůtou prekluzivní. Tato skutečnost odpovídá principu právní jistoty, jelikož plynutím času ustupuje zájem na správném stanovení daně před zájmem na nastolení definitivního uspořádání vzájemných práv a povinností. Po uplynutí lhůty je tedy daňový subjekt chráněn před důsledky své důkazní povinnosti, i před případným zhoršováním daňové pozice zvýšením daňové povinnosti. Zároveň se však již nemůže po správci daně domáhat snížení své daňové povinnosti.
24. Podle § 148 odst. 1 daňového řádu určuje počátek běhu lhůty pro stanovení daně lhůta pro podání řádného daňového tvrzení k dani z příjmů právnických osob, která činí podle § 136 odst. 2 písm. b) daňového řádu 6 měsíců, pokud po uplynutí základní tříměsíční lhůty podal daňové přiznání daňový poradce. Jelikož za žalobkyni dodatečná daňová přiznání poradce podával, lhůta pro podání řádného daňového tvrzení uplynula (v souladu s § 33 odst. 1 daňového řádu) 1. 7. 2016 pro zdaňovací období 2015, 3. 7. 2017 pro zdaňovací období 2016 a 2. 7. 2018 pro zdaňovací období 2017. Těmito dny zároveň započal běh lhůty pro stanovení daně. Podle správních orgánů nenastala žádná ze zákonem stanovených skutečností, která by běh lhůty přerušila či stavěla, a proto tříletá lhůta marně uplynula dne 30. 6. 2019 pro zdaňovací období 2015, 2. 7. 2020 pro zdaňovací období 2016 a 1. 7. 2021 pro zdaňovací období 2017. Dodatečná daňová přiznání za předmětná zdaňovací období žalobkyně podala až dne 1. 9. 2023, byla tedy podle správních orgánů podána po lhůtě. Takový závěr považovala žalobkyně za nesprávný a namítala, že došlo ke stavení běhu lhůty pro stanovení daně z důvodu paralelně vedeného trestního řízení. Jádrem sporu v této věci tak byla otázka, zda žalobkyně podala dodatečná daňová přiznání ve lhůtě pro stanovení daně, nebo zda již lhůta uplynula.
25. Soud souhlasí s žalovaným, že stavení lhůty podle § 148 odst. 4 písm. c) daňového řádu nelze v nynější věci aplikovat. Toto ustanovení se vztahuje pouze na trestní stíhání pro daňový trestný čin, který musí navíc souviset s příslušnou daní, o jejíž stanovení jde. Daňovým trestným činem je nutno rozumět trestné činy obsažené v části druhé hlavě šesté dílu druhém trestního zákoníku (trestné činy daňové, poplatkové a devizové; vyjma trestného činu dle § 247 trestního zákoníku, který je trestným činem ryze devizovým). Jedná se zejména o zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, o neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení a podobné povinné platby a další (důvodová zpráva k zákonu 267/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, který toto stavení lhůty zavedl; tisk 252/0, Poslanecká sněmovna Parlamentu, 7. volební období, www.psp.cz).
26. Bývalí jednatelé žalobkyně byli odsouzeni za zvlášť závažný zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, z části dokonaného, z části ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Byli tedy odsouzeni za trestný čin obsažený v části druhé hlavě páté trestního zákoníku, tj. trestné činy proti majetku (§ 205-232). O daňový trestný čin, na které ustanovení dopadá, se tedy nejednalo.
27. Soud připouští, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného k této otázce není příliš srozumitelné. Žalovaný na jednu stranu správně v obecné rovině uvádí, že citované ustanovení dopadá pouze na daňové trestné činy. Současně však ve vztahu k projednávanému případu doplňuje, že rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 17. 3. 2023, č. j. 1 T 2/2016-3567, bylo rozhodnuto pouze o zabránění věci podle § 101 odst. 2 písm. e) trestního zákoníku, takže se o daňový trestný čin nejedná. K tomu zdejší soud podotýká, že z uloženého trestu nebo ochranného opatření nelze usuzovat na trestný čin, o němž bylo vedeno trestní stíhání. Citovaný rozsudek krajského soudu navíc neobsahuje odůvodnění, a proto z něj nelze nic o

spáchaném trestném činu dovozovat. Soud nicméně nepřistoupil k tomu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost. Žalobkyně se totiž v průběhu daňového řízení aplikace § 148 odst. 4 písm. c) daňového řádu nedomáhala a v tomto směru ani neuplatnila žádnou odvolací námitku. Úvaha žalovaného tak byla vedena nad rámec nutných rozhodovacích důvodů. S ohledem na výše uvedené závěry soudu o neaplikovatelnosti citovaného ustanovení na projednávanou věc by nadto zrušení rozhodnutí žalovaného vedlo pouze k prodloužení řízení bez jakéhokoliv smysluplného efektu pro žalobkyni.

28. Zbývá tedy posoudit, zda lhůta pro stanovení daně byla v nyní projednávané věci stavena podle § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu. Výkladem tohoto ustanovení se v obecné rovině zabýval Nejvyšší správní soud poprvé v rozsudku ze dne 25. 10 2017, č. j. 2 Afs 76/2017-45. Dospěl k závěru, že aplikace tohoto ustanovení má své limity, protože soudy řeší mnohé otázky, které mohou mít v konečném důsledku vliv na správné stanovení daně. Ne každé takové rozhodnutí však může vyvolat stavení běhu lhůty pro stanovení daně. Dotčené ustanovení se proto aplikuje jen v řízeních, která mají pro stanovení daně zásadní význam. Důraz je nutné klást právě na deklarovanou „nezbytnost“. Nebude-li ona nezbytnost dána, nelze hovořit o stavení běhu lhůty pro stanovení daně.
29. Ve vztahu k trestnímu řízení pak Nejvyšší správní soud toto ustanovení vyložil v rozsudku ze dne 3. 11. 2022, č. j. 10 Afs 159/2020-39. Z něj vyplývají dva aplikační principy. Za prvé, v obecné rovině není výsledek trestního řízení tak zásadní otázkou, že bez něj nelze daň správně stanovit. Zda byl při plnění daňových povinností spáchán trestný čin, není samo o sobě pro správné stanovení daně podstatné, natož nezbytné. *„[T]restní a daňové řízení jsou řízeními zcela odlišnými, ať už co do předmětu nebo okruhu účastníků. Trestní řízení a řízení daňové, respektive jejich výsledky, nejsou vnitřně provázány a není mezi nimi vztah závislosti de iure ani de facto. Ačkoliv jsou v praxi často vedeny oba druhy řízení pro týž skutek, výsledky bývají mnohdy zcela rozdílné. Pro výsledek daňového řízení není totiž rozhodující skutečnost, že žalobce spáchal či nespáchal nějaký trestný čin.“* Za druhé, podmínka „nezbytnosti“ ve vztahu k probíhajícímu trestnímu řízení se nemůže odvíjet od skutečnosti, zda z trestního řízení vyplynuly takové okolnosti, které jsou podstatné pro správné stanovení daně. *„Otázku, zda se v dané věci z důvodu probíhajícího trestního řízení stavila lhůta pro stanovení daně, nelze hodnotit až ex post na konci trestního řízení. Smyslem prekluzivní lhůty pro stanovení daně je zajistit právní jistotu (viz např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 18/14 ze dne 15. 9. 2015, bod 36). Takový výklad by otázku uplynutí prekluzivní lhůty činil po dlouhou dobu nejistou. Trestní řízení může trvat i mnoho let. Daňové subjekty i finanční orgány by byly zcela v nejistotě, zda lhůta pro stanovení daně již uplynula, či nikoliv. To by záleželo až na posouzení finančních orgánů po skončení trestního řízení, zda v trestním řízení bylo zjištěno něco zásadního pro správné určení daně. Takový výklad by byl zcela proti smyslu prekluzivní lhůty, která má právě do věci vnést jistotu.“* V tomto kontextu Nejvyšší správní soud zdůraznil, že institutem prekluze je zdůrazněna ochrana právní jistoty a zachování *statu quo* i oproti zásadě správného stanovení daně. Pokud uběhla lhůta pro stanovení daně, nelze v daňovém řízení již výši daně změnit, a to ani s odkazem na základní zásadu správy daní vyjádřenou v § 1 odst. 2 daňového řádu, tedy správné zjištění a stanovení daně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2009, č. j. 7 Afs 4/2008-64).
30. Při aplikaci výše uvedených východisek na projednávanou věc soud dospěl k následujícím závěrům. Žalobkyně ve zdaňovacích obdobích 2015, 2016 a 2017 uvedla výši svých příjmů a výdajů v řádných daňových přiznáních, které jsou v souladu s § 1 odst. 3 daňového řádu základem pro správné zjištění a stanovení daně. Správce daně tyto údaje nezpochybnil. Pro

správné stanovení daně v těchto zdaňovacích obdobích pak bylo zcela nerozhodné, zda byli bývalí jednatele žalobkyně trestně stíháni pro trestný čin podvodu v souvislosti se získáním licence na výrobu elektřiny. Otázka viny a trestu za toto jednání nemá žádný vliv na zdanitelnost příjmů, kterých žalobkyně v uvedených zdaňovacích obdobích dosáhla.

31. Žalobkyně nadto svoji argumentaci staví na dopadech rozsudku krajského soudu, jímž došlo k zabrání věci – peněžních prostředků zajištěných usnesením Policie ČR. Otázku stavení běhu lhůty pro stanovení daně dle § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu však nelze hodnotit zpětně až podle skutečností nastalých na konci řízení před soudem. Druh a výši trestu nebo druh a rozsah ochranného opatření, které soud na konci trestního řízení soudního uloží, není možné určit již ve fázi po podání obžaloby či návrhu na potrestání, tj. po zahájení soudního řízení. Rozhodnutí o trestu a ochranném opatření bývá výsledkem řady skutečností a podmínek, které se v průběhu řízení před soudem mohou měnit. V konečném důsledku ani k uložení žádné majetkové sankce (např. propadnutí majetku, zabrání věci) dojít nemusí. Je proto vyloučeno, aby byl běh lhůty pro stanovení daně od počátku řízení před trestním soudem staven jen proto, že zde existuje možnost uložení majetkové sankce, která může mít dopad do daňové povinnosti daňového subjektu. Jinými slovy pro správné stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu není nezbytná odpověď na otázku, zda soud v trestním řízení uloží ochranné opatření nebo trest, o jakou sankci půjde a v jaké výměře. Uložení ochranného opatření žalobkyni soudem v roce 2023 proto není otázkou, která by byla nezbytná pro správné stanovení její daňové povinnosti v letech 2015 – 2017.
32. Žalobkyně též argumentuje, že její příjem nebyl skutečný, nýbrž zdánlivý, neboť o něj svůj majetek nikdy nezvětsila. Tato argumentace však k úspěchu žaloby vést nemůže. Prakticky se totiž týká posouzení věci samé, tj. důvodnosti podání dodatečných daňových přiznání. K němu ale nelze přistoupit, pokud již uplynula lhůta pro stanovení daně, jako v nyní projednávané věci. V tom je třeba spatřovat rozdíl oproti situaci posuzované žalovaným v rozhodnutí ze dne 31. 7. 2023, č. j. 25793/23/5200-11432. V něm žalovaný akceptoval snížení výsledků hospodaření žalobkyně dodatečnými daňovými přiznáními za období 2018, 2019 a 2020. Učinit tak ovšem mohl jen proto, že v těchto případech stále běžela lhůta pro stanovení daně. Není proto na místě dovolávat se jednotného postupu žalovaného a stejného rozhodnutí i v nyní projednávané věci: uplynutí lhůty pro stanovení daně za zdaňovací období let 2015, 2016 a 2017 je totiž procesní překážkou, která takovému posouzení brání. Správní orgány proto postupovaly správně, pokud v těchto případech řízení zastavily, jelikož marně uplynula lhůta pro stanovení daně.

V. Závěr a náklady řízení

33. Soud tedy shledal námitky žalobkyně neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“).
34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 4. února 2026

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu